

UTDRAG AV FOREDRAG PÅ HØNEFOSS.

Arbeiderpartiet og dets presse sprer vrengebilder av Regjeringens skatteopplegg for 1982. Dette er kanskje ikke så overraskende. Men når det partipolitiske propagandaapparat går så langt som å hevde at Regjeringens skatteopplegg ikke gir grunnlag for lavere lønnstillegg til våren enn man ellers måtte kreve, fremtvinger hensynet til landets økonomi en tilbakevisning av noen av de mest velbrukte gale påstander.

2.

Det hevdes at skattelettelsener for liten til at den kan få noen virkning. Dette er en helt urimelig påstand. Arbeiderbladet har brukt en lønnstager med en inntekt på kr.90.000 som eksempel. For lønnstagere med denne inntekt vil skattelettelsen, i forhold til Arbeiderpartiets forslag, utgjøre kr.720 i klasse 1, og kr.1180 for en familie med 2 barn. Da er økt barnetrygd også regnet med. Denne lettelsen gir lønnstageren like mange kroner netto som han ellers ville få ved en økning av bedriftens lønnsutgifter med 2 - 3 %. Dette store utslaget skyldes at bedriften må betale økte sosiale utgifter når lønnen går opp, og at en stor del av et lønnstillegg går bort i skatt.

3.

Men når skattelettelser fører til at lønnstagerne kan klare seg med mindre lønnstillegg, blir også prisstigningen mindre. Og da blir behovet for lønnstillegg mindre igjen. Tar man hensyn til det også, kommer man frem til at skattelettelsene gjør det mulig å sikre den samme kjøpekraften som den forrige regjeringen har forutsatt, med 3 - 4 % lavere lønnstillegg enn det som ville bli nødvendig etter de skatteforhøyelser som den ville ha.

Derfor er skattelettelsene også klart inflasjonsdempende. Regjeringen forutsetter at lønnstagerorganisasjonene først og fremst tar hensyn til utviklingen i medlemmenes

4.

kjøpekraft og ikke andre utenforliggende hensyn når de utformer sine krav. Uttalelser fra organisasjonene selv bekrefter egentlig det.

I tillegg til disse lettelser i inntektsskatten kommer en 40% økning i grensene for sparing med skattefradrag. For inntektstagere som benytter denne ordning, økes skatteletten ytterligere med henholdsvis kr.600 i året i klasse I og kr.1200 i klasse II.

Det påstås at skatteletten mangler sosial profil og ikke kommer vanlige lønnstagere tilgode. Også dette er feil. Den prosentvise reduksjon av skatten i forhold til

5.

inntekten er tilnærmet den samme for alle lønnstagergrupper. Den sosiale fordeling av skattebyrdene blir stort sett den samme som i de skattereglene som gjelder i år, og som Arbeiderpartiet tidligere har regnet som sosial. Forskjellen ligger først og fremst at vi gjennomfører forbedringer for barnefamiliene, som gjør fordelingen av byrdene sosialt noe bedre enn i år.

For å begrunne påstanden om usosial fordeling, trekker Arbeiderpartiet frem noe det kaller lettelser for "aksjespekulanter" i Regjeringens skatteopplegg. Men det forslaget det sikter til er bare en videreføring av den stimulering av aksjemarkedet som Arbeiderpartiet selv gikk inn for i regjeringsposisjon. Tiltaket er nemlig en forutsetning

6.

for å sikre næringslivet og arbeidsplassene tilstrekkelig tilgang på risikovillig kapital. Når man så i tillegg tar i betraktning at endringene i aksjebeskatningen beløper seg til under 1% av den samlede skattelettelse, og at den spesielt tilgodeser småsparerne, avdekkes det meningsløse i påstanden om at Regjeringens skatteopplegg er usosialt.

Det hevdes videre at skatteletten for en barnefamilie vil bli "spist opp" av økte priser på mel og sukker. Faktum er også her det motsatte: For en tobarnsfamilie med kr.90.000 i inntekt vil skatteletten og den økte barnetrygden utgjøre kr.1180 i året, mens reduksjonen av melsubsidiene og den økte sukkeravgiften for en tilsvarende

gjennomsnittsfamilie vil utgjøre kr.350-400 i året. For øvrig er det grunn til å minne om at Arbeiderparti-regjeringen i fjor gjennomførte meget større reduksjoner i subsidiene til forbrukerne.

Påstanden om at skatteopplegget ikke vil kunne ha noen modererende virkning på lønnsforhandlingene er spesielt overraskende sett på bakgrunn av de tiltak Brundtland-regjeringen selv iverksatte i høst. "For å unngå et indeksoppgjør som ville svekke konkurranseevnen", dvs. unngå nye lønnsøkninger, innførte Arbeiderpartiregjeringen midlertidige skattelettelse i form av fradrag i skatten på 0,5% av de første kr.100.000 og 0,3% av de neste kr.50.000

For en lønnstaker med kr.90.000 i inntekt og 2 barn innebar dette ca.kr.500 i året 1981. Den nye regjeringens opplegg for 1982 representerer en lettelse på kr.1180 i året for samme familie, sammenlignet med Arbeiderpartiets forslag.

Arbeiderpartiet mener altså at en lettelse på kr.500 kunne begrunne bortfall av lønnstillegg i høst. Men det mener at en mer enn dobbelt så stor lettelse ikke kan begrunne moderasjon ved lønnsoppgjør etter Regjeringsskiftet. Dette er ikke bare usaklig. En slik agitasjon kan også undergrave mulighetene for den moderasjon som alle ansvarlige er enige om at man må oppnå, dersom man vil sikre arbeidsplassene og full sysselsetting.

Ikke minst hensynet til landets økonomi og arbeidsplasser burde tilsi at debatten om Regjeringens skatteoplegg ble basert på fakta, istedenfor de vrengebilder som Arbeiderpartiet og deres ensporede parti-presse presenterer for det norske folk.